

РЕШЕНИЕ

№ 4809

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6768** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на Д. Н. П. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №277/02.06.2020г. на Комисията за защита от дискриминация, Трети специализиран постоянен заседателен състав (КЗД или Комисията).

С оспорвания административен акт, на основание чл.64, ал.1, чл.65, т.5 и чл.66 ЗЗДискр. решаващият състав на Комисията: 1) УСТАНОВЯВА, че ответната страна П. И. И., ръководител персонал „Л. България Е. енд Ко“ КД, не е извършила дискриминация под формата на тормоз на работното място по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) във вр. с чл.5 ЗЗДискр. спрямо Д. Н. П. на основата на признак „лично положение“.; 2) УСТАНОВЯВА, че ответната страна „Л. България Е. енд Ко“ КД, ЕИК[ЕИК] – дружество работодател, не е извършило нарушение на забраната за дискриминация спрямо Д. Н. П. на основата на признак „лично положение“.; 3) УСТАНОВЯВА, че ответната страна „Л. България Е. енд Ко“ КД, ЕИК[ЕИК] – дружество работодател, не е извършило нарушение на разпоредби на Закона за защита от дискриминация спрямо Д. Н. П. и 4) ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба с вх. №44-00-374/06.02.2019г. и допълнение към нея с вх. №44-00-1292/18.04.2019г., подадена от Д. Н. П., като неоснователна и недоказана.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваното Решение на КЗД от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на

административния акт с целта на закона. Жалбоподателят оспорва фактическите констатации на решаващия състав на Комисията и на това основание смята за необоснован със събраните доказателства крайния извод, че спрямо него не е била осъществена дискриминация по смисъла на закона. По същество моли съда да отмени Решение №277/02.06.2020г. Не претендира за разноски.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юр. Б. поддържа, че Решение №277/02.06.2020г. е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни - П. И. И. и [фирма] енд КО“ КД, ЕИК[ЕИК] (Л. България), редовно уведомени за образуваното съдебно производство, не се явяват, не се представляват по делото и не изразяват становище по жалбата. Впоследствие представят писмени бележки по същество на спора в които са изложени доводи за законосъобразност на оспорваното Решение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.68 ЗЗДискр. Подадена е в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Решение №277/02.06.2020г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.47 ЗЗДискр. В съответствие с чл.48, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.54 ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане на председателя №452/22.04.2019г.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр.: Административното производство е образувано по жалба вх.№44-00-374/06.02.2019г. Жалбоподателят Д. П. е сезирал Комисията с искане да установи дали спрямо него е осъществена дискриминация изразяваща се в това, че той единствен не е получил увеличение на трудовото възнаграждение в сравнение с всички други служители заемащи длъжността „заместник мениджър филиал“ в Л. България. В допълваща молба (именувана жалба) с вх. №44-00-1292/18.04.2019г. П. е изложил твърдения за осъществени спрямо него дискриминация при упражняване на правото на труд и „тормоз“ от работодателя Л. България и от П. И. И. в качеството ѝ на ръководител персонал в Л. България. В допълващата молба са изложени следните твърдения: Д. П. е служител в Л. България от 2013г. като последователно е бил повишаван в длъжност от касиер-продавач в дневен мениджър филиал до заместник мениджър филиал (управител на магазин). От 01.03.2018г. възнагражденията на всички служители заемащи длъжността „заместник мениджър филиал“ в дружеството са били увеличени с около 150 (сто и петдесет) лева с изключение единствено на него

за което е сезирал работодателя. Получил е устен отговор от регионалния мениджър, че П. И. – ръководител персонал, изрично е отказала повишение на неговата заплата. Само неговото възнаграждение не е било увеличено и през 2019г. и отново не е би уведомен от работодателя за причините. Смята, че от 2017г. по отношение на него е наложен тормоз като се прилагат различни методи и начини да го принудят да напусне доброволно поради липса на други основания да го освободят.

След определяне на докладчика на решаващия състав, е изпълнена процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. В хода на това производство са представени писмени становища и писмени доказателства от П. И. И. – ръководител персонал в Л. България (вх. №16-20-705/05.06.2019г., вх. №16-20-1393/15.11.2019г.), М. Е. Д. – Д., като представляващ Л. България (вх. №16-20-885/24.07.2019г.), К. Х. Ш., като представляващ Л. България (вх. №16-20-920/09.08.2019г.), „Л. България Е. енд Ко“ КД (вх. №16-20-1393/15.11.2019г.). Страните са били поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становища по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила със Заключение на докладчика по преписката. На 18.11.2019г., 20.01.2020г. и на 09.03.2020г. са проведени открити заседания с участието на жалбоподателя и ответниците, на които страните са били изслушани и са приети писмени и гласни доказателства. В съответствие с разпоредбата на чл.62, ал.1 ЗЗДискр. страните са били поканени към споразумение. Въз основа на събраните в производството доказателства и становищата на страните решаващият състав е постановил Решение №277/02.06.2020г. с което е приключило производството пред Комисията.

Съдът приема, че процесното Решение е съответно на приложимите материалноправни норми и на целта на закона, формулирана в чл.2 ЗЗДискр. - осигуряване на всяко лице на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу всички форми на дискриминация.

С императивната разпоредба на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал.2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Легално определение на понятието "неблагоприятно третиране" е дадено с разпоредбата на §1, т.7 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЗДискр., съгласно която норма това е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

От анализа на цитираните норми съдът обосновава извод, че не всяко неблагоприятно третиране представлява дискриминация, а само онова, което е осъществено поради обективно наличие на един или повече защитени признаци. Липсата на защитен

признак означава, че дори и да има различно, неравно третиране то не е дискриминация по смисъла на този закон. Фактическият състав на пряката дискриминация включва следните елементи: 1) по-неблагоприятно третиране на едно лице в сравнение с други лица, в сравнима, сходна ситуация; 2) неблагоприятното третиране е основано на един или повече защитени признаци у дискриминираното лице и 3) причинна връзка между неблагоприятното третиране и защитения признак – т.е. единствената причина за осъществяване на по-неблагоприятно третиране на едно лице в сравнима ситуация да е именно обективното наличие у това лице на някой от защитените признаци.

Разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр. изрично установява разпределението на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, като страната, която твърди, че е дискриминирана следва да представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, едва след което ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен.

В процесния случай жалбоподателят не се е справил с доказателствената тежест, тъй като по същество не е посочил конкретни факти, въз основа на които може да се предположи, че в сходна ситуация, при сравними условия, ответниците Л. България и П. И. И., са го третирали различно (по-неблагоприятно) спрямо други служители в дружеството – работодател и причина за неравното третиране е обективно наличие у жалбоподателя Д. П. на поне един защитен признак.

Законодателят не е дал легално определение на защитения признак "лично положение". За разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са присъщи на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на такива характеристики, които са значими и ангажиращи за личността, както са същностните, основни признаци като полът, расата, възрастта или вярата, а не характеристики от всякакъв порядък, които са временни, случайни или повърхностни. В настоящата хипотеза по отношение на жалбоподателя не се установява такава същностна характеристика за личността му, която да е основание и единствена причина за по-неблагоприятното му третиране, изразено чрез отказ за увеличение на основното му възнаграждение след м. март 2018г.

В хода на производството не се установява и по отношение на жалбоподателя да е бил осъществен тормоз. Според определението, дадено в §1, т.1 ДР ЗЗДискр. "тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл.4, ал.1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда. Следователно за да е налице тормоз по смисъла на закона не е достатъчно субективното усещане на лицето, че спрямо него е осъществено нежелано поведение, а е необходимо това поведение да е основано на някой от защитените признаци. Както беше отбелязано по-горе по отношение на жалбоподателя не се установява нежеланото от него поведение да се дължи на обективното наличие на някой от защитените признаци по чл.4, ал.1 ЗЗДискр.

По изложените доводи съдът приема, че Решение №277/02.06.2020г. е законосъобразно и не са налице твърдените основания за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника се дължат

разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото определя размер на възнаграждението – 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. П. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №277/02.06.2020г. на Комисията за защита от дискриминация, Трети специализиран постоянен заседателен състав.

ОСЪЖДА Д. Н. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ, представлявана от председателя, с адрес: 1125 С., [улица], сумата от 150 (сто и петдесет) лева – разноски по адм. дело №6768/2020г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова